

SÁ•RINEK, MÁ•J BALZÁ•M

Pondělí, 21 květen 2007

Už delší dobu jsem se neozvala s tím, jak postupuje moje "zbláznění se". Kocourek, kterého jsme si neekani přivezli z víkendového pobytu u úbozých, se pomalu, ale jistě stává poádnu elmou a já se teubavila, protože v kníce, kterou jsem koupila Janině, se píše o tom, že kdo má pocuchané nervy, patří pravým balzámem koka.

Dokonce se tam přesně říká: "Pobyt mezi koky zmírňuje depresi a zármutek. Pobývá koky jednou a abych pravdu řekla, staří mi to; Den začíná tak kolem čtvrté ráno, to se Sárin (přodná) jsme vřili, že je to koka, proto to "holiči" jméno) začne procházet po Honzově vitríně s plastikovými (vlastnoručně modely tanků. Plexisklo, kterým je pokrytá, hrozí propadnutím a kocour v kontakt s válečnými monstry by tumpádem byl posledním v jeho životě. Mou drahou polovičku by chytil amok a z kocoura nejspíše udělal dva. Rozespálá se h z postele a jdu ráno sundat. Koukám jen na jedno oko a zase uléhám. O hodinu později se ná; tygř rozhodne přelže televizi, vř a vydat se vzhru k výškám. S hodně neenským výrazem na rtech se znovu hr postele a jdu ho vyhodit. Ale nedokážu ublížit, takže ho jen zatahám za křídlo za krkem a něco zamumlám. Bláeně uléhám. Kocourka, zdá se, ádně lehce unavilo a chce se mi omluvit. Vleze si ke mně na deku, začne "uálat"; přinu a příst. Nemá u ho vyhostit a tak usínám s vrněním u ucha.

Jestli chcete vědět, proč k němu vstávám jen já, tak to je jednoduché – Honza má problémy s páteří a neby se vyhrabal z lože, tak kocour zdemoluje byt. Přestě; to pro změnu vstává Honza, aby si zacvičil a rozhybal svoje ztužené tělo. Sára je; vstávat nechce, takže mám k dobru přhodiny spánku. Pak vstaneme my dva - Sárin a já. Scaron;elma má pocit, že spánkem o něco přhodiny a musí si to vynahradi. Takže se ráno plouím bytem obvykle s koky zavě; enou na kotníku.

O dvě hodiny později jsou konečně vř; ichni pryč, kocour dá chvíli pokoj, protože dostane svou první menáž a teprve potom dojde zkontrolovat, co mám k snídani já. Když zjistí, že něco mnohem lepš; ho ne mál on (to je, d jeho názoru, větinou), tak si sedne na parapet okna, který je ve stejné výš; jako stál a upřeně zírání na každé mé sousto. Znervózuje mě to, ale má smůlu, nemám ráda tlustá zvířata...

Jdu vyvenčit psa, Ainny. Chvilka klidu, já pookřívám a definitivně se probouzím. Po ranní procházce opatrně otvírám dveře bytu. Āeká tam, holomek!!! A hned mi zdrhá o patro výš; (je; t, že už je to patro poslední) a já m dal; chvilku tělocviků k dobru. Chze do schodů je prý zdravě;

Konečně usedám k počítači, jenže to je signál pro drahého kocourka. Vyskočí mi na klín a s hlasitým předením bla usíná. Já v tu chvíli zjiš; ují, že jsem se zapomněla dojít vyřat. Nemám to srdce ho vzbudit a tak jen tiš; e trpím. Ve chvíli, kdy si myslím, že udeřila moje poslední hodinka, konečně usoudí, že by to chtělo změnu a natáhne se v celé své délce na sedačku. Já utíkám; uff.

Den pokračoval a já jdu chystat oběd. Budíěěěěěěěěěě!!! Krájím maso a z jedné strany na mě kouká Ainny a Āeká, kdy něco spadne. Z druhé strany, kde se vzal, tu se vzal, Sára – kouká a kvíká. Moutat se nějak nenaučil. Nevím, jestli je to koka vlastní, ale on prostě vyluzuje něco mezi kvikáním a mekáním. Ani popsat se to nedá. Když zjistí, že nic nespadne, tak zmizí. Oddychnu si, že mě sleduje o jeden pár očí méně. Jenom chvilku. Tygr si zá vleze na řídli a z ní mi skočí na rameno. Je; t, že už jsem si byla ulevit. To leknutí by zanechalo vádné následce. Ale co já vím, těeba zanechá. Budu se plouit po ulici od zdi domu ke zdi a krýt si záda, aby náhodou na mě někdo neskočil;

Odpoledne se pomalu trousí domů zbytek rodiny. Oddychnu si, že konečně budu mít chvilku pokoj. To si tedy fandím. Př cestě tmavou předsíní, z úkrytu za závěsem, na mě vyrazí predátor a zakousne se mi do nohy. Já zařvu a bráním se mdlobám. Totéž se opakuje několikrát, je to jak řasová smyčka – ta samá situace, ten samý řev. Teprve ve chvíli, kdy zase usedám k počítači, se dravec mění v neodolatelného svádníka a posléze si znovu ustele na mých nohou.

Večer, ve chvíli, kdy si po rušném dni vychutnáváme zasloužený odpočinek, se ozve z kuchyně povyk. Někdo omylem zavřel to nebohé zvíře do scaron;pajzu a ono se s křikem a scaron;krábáním po policích dobývá ven. Uklidni se jedině a pouze zase v mém náručí. Chudářek, tohle mu provést... A je řas jít spát... Přprava postele je signálem k dalš; imu útoku. Prostě radlo natahuji s kuchyňskou chůapkou na ruce. Pod postelí řhá zákeřný nepřítel a zatím rukavice drápy i zuby. Vysíleně padám do postele a ve chvíli, kdy usínám, neprořetelně vystrkují nohu zpod přiny. Atal na sebe nedá dlouho řekat a má palec poznává, co je to akupunktura. V tu chvíli jsem řilá jako ryba; ka; co naplat, tak začínám, přikrytá a pod nos, přitavit ovečky. Budou řtyř hodiny ráno; Sárinek se vydává na výpravy – znáte;

*pavla